

The man who would be the King. Ασκήσεις ύφους στο αδιέξοδο της Κέντρο- Αριστεράς

Editorial "ΘΕΣΣΕΙΣ" Τεύχος 134

1. Βοναπαρτική ηγεσία

Ζούμε την ολοκλήρωση της καταστατικής μετάλλαξης αυτού που κάποτε φιλοδοξούσε να εγγραφεί στον πολιτικό τόπο της ριζοσπαστικής Αριστεράς, με την εγκαθίδρυση του μνημονιακού πολιτικού πλαισίου ως περίπου μόνιμου και αδιαμφισβήτητου «υπερταξικού» εργαλείου άσκησης πολιτικής. Ενός πλαισίου το οποίο είναι μεν «αντιλαϊκό» στην «καθ' υπερβολή» εφαρμογή του, αλλά που με κατάλληλο χειρισμό από μέρους της κρατικής διαχείρισης μπορεί να περιοριστεί σε «αναγκαίο κακό», τις διαστροφές του οποίου μπορεί να μετριάσει ή να αντιστρέψει η φιλολαϊκή κρατική διαχείριση.

Ευτυχώς λοιπόν, στην πρόσφατη εκλογική αναμέτρηση δεν επικράτησε η «υποχείρια του κεφαλαίου» Νέα Δημοκρατία και τα παρακλάδια της. Και τώρα η σθεναρή διαπραγματευτική τακτική της Αριστεράς κατορθώνει να ανακόψει την κεφαλαιακή επίθεση του μνημονίου «μετριάζοντας» τις επιπτώσεις του. Προωθεί το «παράλληλο πρόγραμμα», που αν και κάπως «θολό» εντούτοις είναι διαρκώς παρόν στην κυβερνητική προπαγάνδα, έστω και δια της συνεχούς αναβολής και συρρίκνωσής του.

Οι «λεπτοί χειρισμοί» που απαιτούνται για τον περιορισμό των «κοινωνικά άδικων» επιπτώσεων του Μνημονίου, αναδεικνύουν με σαφήνεια και επιτακτικότητα το ρόλο Α. Τσίπρα ως θεματοφύλακα της αριστεροσύνης μιας κυβέρνησης που «κλήθηκε» να υπερασπίσει τα «λαϊκά συμφέροντα» σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία και είναι «αποφασισμένη να μην λιποτακτήσει». Αυτός ο περίπου επαναστατικός ρόλος του leader maximo που αναλαμβάνει ο πρωθυπουργός αναδεικνύει για μια ακόμη φορά τη σημασία των κρατικών μηχανισμών στην υλοποίηση του «στρατηγικού στόχου» της Αριστεράς, που έστω και με μνημονιακό μανδύα, συνδυασμένος με τακτικές υποχωρήσεις, παραμένει ο «σοσιαλισμός».

Με την παρουσία του ηγεμόνα Βοναπάρτη Α. Τσίπρα ως πρωθυπουργού, η Αριστερά «δίνει μάχες» υιοθετώντας όλα τα μνημονιακά νομοσχέδια με διαδικασίες που τίποτε δεν έχουν να ζηλέψουν από τους αναγκαστικούς νόμους έκτακτων καθεστώτων, επιβεβαιώνοντας με τον πλέον αποκαλυπτικό τρόπο τον προσχηματικό χαρακτήρα της αντιπροσώπευσης ως ιδεολογικού κρατικού μηχανισμού που σε τελική ανάλυση αναστέλλεται όποτε οι «συνθήκες» το απαιτούν, ένα είδος καθεστώτος έκτακτης ανάγκης μέσα στη «δημοκρατική ομαλότητα».

Και είναι εξαιρετικά διδακτικό το γεγονός ότι ο αριστερός βοναπαρτισμός της εξουσίας έχει επιλεκτικό πρόσημο: Για την ψήφιση μνημονιακών θεσμικών συνταγών παρατάσσει τα «αριστερά στρατιωτάκια» σε συντεταγμένη κοινοβουλευτική φάλαγγα, ενώ για τα έστω και υποτυπώδη «παράλληλα» μέτρα που απλά και μόνο επιδιώκουν την αποτροπή κοινωνικής έκρηξης των εξαθλιωμένων «από κάτω» κοινωνικών στρωμάτων, δίνεται χρόνος «διαλόγου» και «διαβούλευσης» προκειμένου να πειστούν οι δανειστές ότι δεν «κινδυνεύουν» οι δανειακές υποχρεώσεις της χώρας από αυτά τα ψίχουλα «κοινωνικής ελεημοσύνης».

Έτσι λοιπόν επαληθεύεται η προεκλογική ρήση ότι η Αριστερά «έφυγε για λίγο από το Μαξίμου για να επιστρέψει για τα καλά», με την εγγύηση του πρωθυπουργού Α. Τσίπρα, «κυρίαρχου» των κρατικών μηχανισμών. Ενός πρωθυπουργού που αποδεικνύεται μέχρι στιγμής πολύ «αποτελεσματικότερος» από τους προκατόχους του στη θεσμική κατοχύρωση της βίας του κοινωνικού ανταγωνισμού. Ενός σύγχρονου Βοναπάρτη που με μνημονιακό μανδύα επιβάλλει «κοινωνική σιγή» τιθασεύοντας την κοινωνική «βουλιμία» των «από πάνω» αλλά και τις κοινωνικές «ακρότητες» των «από κάτω».

2. Στιγμαίο Μνημόνιο

Πώς είναι όμως δυνατό να επιβληθεί «κοινωνική ειρήνη» σε ένα καθημαγμένο τοπίο «κοινωνικού Αρμαγεδδώνα»; Ποιο είναι εκείνο το ιδεολογικό προπέτασμα που αξιοποιείται σε αυτή την απίστευτη μετάλλαξη από την απόπειρα ριζοσπαστικής αριστερής κριτικής στην προηγηθείσα μνημονιακή διαχείριση, σε μια πλήρη αποδοχή των επιταγών των Μνημονίων; Τι συνέτεινε στην αποδοχή και εφαρμογή ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης χωρίς το παραμικρό πρόσχημα, έστω και αυτού που είχε προεκλογικά διακηρυχθεί ως «πολιτικός και κοινωνικός εκβιασμός» από μέρους των δανειστών; Με ποιο ιδεολογικό προπέτασμα επιχειρείται η αποκαθήλωση όλων των κοινωνικών συντεταγμένων που έστω και εξ αντανάκλασεως σηματοδοτούσαν την ύπαρξη και λειτουργία ενός ακρωτηριασμένου κράτους πρόνοιας στην Ελλάδα;

Εδώ η βοναπαρτική Αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ ψελλίζει με αξιοσημείωτη αυτοπεποίθηση φτηνές δικαιολογίες, «δάνεια» από τις παρελθούσες μνημονιακές κυβερνήσεις, οι οποίες ουδέποτε κατόρθωσαν να πακτώσουν κοινωνικά τα έωλα επιχειρήματά τους. Μια μικρή ανθολογία δίνει το δείγμα γραφής:

Από τη στιγμή που δεν μπόρεσε ο ΣΥΡΙΖΑ να ανατρέψει το μέτωπο των δανειστών, η μόνη λύση είναι ο όσο το δυνατό «κοινωνικά αναίμακτος» συμβιβασμός.

Η «κοινωνική ανατροπή» προϋποθέτει αλλαγή συσχετισμών στην Ευρώπη, γεγονός που μόλις άρχισε να διαφαίνεται αμυδρά, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ακόμη δεδομένη.

Η αποδοχή του Μνημονίου είναι αναγκαία προϋπόθεση για τον μεγάλο «εθνικό στόχο» που είναι η αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους.

Αυτή η οδυνηρή υποχώρηση δεν είναι αυτό που εκ πρώτης όψεως φαίνεται, διότι θα συνοδευτεί από «παράλληλο πρόγραμμα» κοινωνικής αναδιανομής υπέρ των «από κάτω».

Τέλος, όσο ταχύτερα συμμορφωθεί η «χώρα» στις «εκβιαστικές» μνημονιακές απαιτήσεις, τόσο ταχύτερα θα αφήσει πίσω της αυτό οδυνηρό κεφάλαιο για να περάσει στον «αναπτυξιακό μονόδρομο».

Ενώ η συνολική επιχειρηματολογία ελάχιστα διαφέρει από εκείνη των προκατόχων της κυβερνήσεων από το 2009 και εξής, οι οποίες υπό διάφορα προσχήματα και με επίκληση της «βαριάς κληρονομιάς» στα δημόσια οικονομικά από τους προκατόχους τους, επέβαλαν την πολιτική εσωτερικής υποτίμησης. Εντούτοις η βοναπαρτική Αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ έχει νέο συνεκτικό στοιχείο που διαφοροποιεί το εγχείρημά της. Εκτός από την αναγκαία αν και κάπως πρωτότυπη κριτική που ασκεί πλέον στο παλαιό καθεστώς (στο οποίο π.χ. ο Δ. Μάρδας επιρρίπτει «δειλία» που «τρέναρε την εφαρμογή όλων αυτών των μέτρων με αποτέλεσμα να χαθεί η δυναμική»), λίγο-πολύ πολιτεύεται με την υποφώσκουσα παραδοχή

ότι το μνημονιακό διάβημά της είναι παροδικό και αμελητέο μπροστά στον «εθνικό στόχο» αναδιάρθρωσης του δημόσιου χρέους. Κάπως σαν το «στιγμιαίο» αδίκημα της δικτατορίας των συνταγματαρχών που θεσμικά «αμνήστευσε» το διαρκές έγκλημα της υπερεπταετούς δικτατορίας. Και εδώ το «στιγμιαίο» Μνημόνιο θα διαδεχθεί «ολική επαναφορά» της κοινωνικής δικαιοσύνης με το παράλληλο πρόγραμμα που θα καταστεί εφικτό από τη στιγμή που το βάρος του δημόσιου χρέους θα περιοριστεί.

Μόνο που η «στιγμιαία» μνημονιακή εκτροπή δημιουργεί ένα νέο καθεστώς, ένα πρακτικά μη αντιστρεπτό «δίκαιο»:

Περιορισμός του «κράτους» με την άμεση και σε βάθος χρόνου περιστολή της χρηματοδότησης δημόσιων κοινωνικών υποδομών (παιδεία, υγεία, συγκοινωνίες), και ευρύτερα του κοινωνικού κράτους.

Εκκαθάριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων νοικοκυριών και επιχειρήσεων με μοχλό την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών και αποτέλεσμα τη ντε φάκτο παραπέρα μείωση του διαθέσιμου εισοδήματος είτε με την αύξηση της ανεργίας, είτε με την περιστολή της ιδιοκατοίκησης.

Απευθείας περικοπή μισθών με την καταστατική μείωσή τους στο Δημόσιο (νέα μισθολόγια) που θα συμπαρασύρει και αντίστοιχες μειώσεις στον ιδιωτικό τομέα, είτε με τις περικοπές συντάξεων με διάφορους αλγόριθμους (αύξηση ορίων συνταξιοδότησης, τρόπος υπολογισμού κύριας και επικουρικής σύνταξης, εγγυημένη εθνική σύνταξη, κλπ.), αύξηση της άτυπης και περιστασιακής απασχόλησης (προγράμματα ανεργίας), κλπ.

Συστηματικές ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων υποδομών και περιουσιακών στοιχείων, συχνά χωρίς ικανοποιητικά με όρους αγοράς τιμήματα, εφόσον είναι γνωστή η ανάγκη του ελληνικού Δημοσίου για άμεση ρευστότητα, και χωρίς να διασφαλίζεται ο σεβασμός εργασιακών σχέσεων και δικαιωμάτων.

Άμεση απελευθέρωση όλων των αγορών (ενέργειας, μεταφορών, κλπ.) και επαγγελματιών, με αιχμή την αγορά εργασίας, η οποία οδεύει προς καθεστώς πλήρους ασυδοσίας με εφεδρικό στρατό της τάξης του 25% και εργασιακά δικαιώματα που αντιμετωπίζονται περίπου ως απολιθώματα από την εποχή των δεινοσαύρων.

Η κυβερνητική προπαγάνδα θέλει να μας πείσει ότι οι αλλαγές αυτές είναι λίγο πολύ μια σύντομη παρένθεση που, μαζί με το από την εποχή ΓΑΠ μόνιμο ρεφραϊν καταπολέμησης της διαφθοράς, του λαθρεμπορίου και του μαύρου χρήματος, θα ανοίξει το δρόμο για την «ανάπτυξη», μιας και θα έχει δημιουργήσει τη «στέρεα βάση» προσαρμογής σε μια «εξωστρεφή, ανταγωνιστική» οικονομία. Που είναι ένας άλλος τρόπος να διατυπώσεις τη θέση ότι η υπό καθεστώς εσωτερικής υποτίμησης «αναμορφωμένη» εσωτερική αγορά μόνο με αυτό τον τρόπο θα μπορέσει να υποστηρίξει το νέο παραγωγικό υπόδειγμα.

Καλώς ήλθατε στον υπέροχο μετα-μνημονιακό κόσμο της απαξιωμένης εργασίας!

3. Εθνικό μέτωπο

Και ενώ το ταξικό περιεχόμενο της διαρκούς δεξιάς μετατόπισης του ΣΥΡΙΖΑ είναι ολοένα περισσότερο διακριτό, παρά τις προσχηματικές επικλήσεις αριστερών άλλοθι και μελλοντικών εργασιακών παραδείσων που θα οικοδομηθούν από τα συντρίμια του κράτους-

πρόνοιας, τα κυβερνητικά ιδεολογήματα συχνά αποκαλύπτουν τα ίδια με ανάγλυφο τρόπο το επίπλαστο αριστερό περιτύλιγμα της νέας μνημονιακής συνταγής. Κομβικό ρόλο διαδραματίζει εδώ η διαρκής και με κάθε ευκαιρία επίκληση της ανάγκης για στεγανοποίηση κρίσιμων τόπων της ταξικής πάλης, η διαβούλευση περί «εθνικής στρατηγικής» σε ουσιώδη ζητήματα πολιτικών επιλογών.

Εδώ θα αντικρίσουμε την ανάσυρση στην επιφάνεια του πολιτικού «διαλόγου», όχι μόνο της προσφιλούς θεματολογίας από τον πυρήνα της κρατικής συγκρότησης, όπως για παράδειγμα την παραδοσιακή διακομματική συναίνεση για την άμυνα και την εξωτερική πολιτική, που έχει προσλάβει στην πολιτική λεξικολογία έναν νεολογισμό ο οποίος αποτελεί ελληνική ιδιοτυπία, τα «εθνικά θέματα». Στα πολιτικά στεγανά έχουν προστεθεί με πρωτοβουλία του ΣΥΡΙΖΑ ζητήματα όπως η παιδεία, το ασφαλιστικό και υπό μορφή συγκυριακά επείγοντος το προσφυγικό. Δηλωμένος στόχος η συναίνεση και η απονεύρωση των όποιων κοινωνικών αντιστάσεων αναδύονται ακαθοδήγητα στους κοινωνικούς συσχετισμούς δύναμης.

Εξίσου σημαντική όμως είναι και η αξιοποίηση αυτών των όψεων του πολιτικού ιδεολογικού μηχανισμού με στόχο την υποβοήθηση του μετασχηματισμού του ΣΥΡΙΖΑ σε κυβερνητικό κόμμα, «προοδευτικό πόλο» στη διαδικασία οργάνωσης της συναίνεσης των κυριαρχούμενων τάξεων προς τις επιλογές και επιδιώξεις του μπλοκ εξουσίας στην Ελλάδα.

Τι άλλο εξυπηρετεί άραγε ο «εθνικός διάλογος για την παιδεία», παρά την νομιμοποίηση της κυβερνητικής υπαναχώρησης από εκείνα τα έστω δειλά βήματα που έγιναν στο επτάμηνο της πρώτης «αριστερής διακυβέρνησης» για αποστεγανοποίηση των ΑΕΙ από το αντισηπτικό πλαίσιο των «Συμβουλίων Ιδρύματος» και άρση του διοικητικού ελέγχου τους από την επιτροπεία του εκάστοτε κυβερνητικού εγκάθετου;

Ή για το «προσφυγικό», που ο ΣΥΡΙΖΑ άτυπα προσπαθεί, με ευρεία «συναίνεση», να χρησιμοποιήσει ως άλλοθι για υπαναχώρηση από τις δεσμεύσεις στις οποίες ανενδοίαστα είχε προσχωρήσει το καλοκαίρι; Και όλα αυτά, υπό το πρόσχημα «σωτηρίας της πατρίδας», επικαλούμενος τώρα την «προσφυγική κρίση» ως αιτία για «χαλάρωση» του προγράμματος, η οποία στην καλύτερη περίπτωση μπορεί να δώσει απλά λίγη πρόσθετη ρευστότητα στην τρέχουσα συγκυρία χωρίς φυσικά την ανάγκη ενός «εθνικού» συναινετικού μανδύα.

Σε τι στοχεύει τέλος, ο εντελώς προσχηματικός και υπό τη «δαμόκλειο σπάθη» των ασφυκτικών προθεσμιών κατάθεσης νόμου «διάλογος για το ασφαλιστικό», παρά στην επιφανειακή απόσπαση της πολιτικής συναίνεσης ενός ανοσιουργήματος που συντελείται επί δεκαετίες εις βάρος του ασφαλιστικού, με μόνιμα όπλα, από τη μία πλευρά, την υπονόμευση των αποθεματικών των ταμείων, είτε με την ένταξη νέων κατηγοριών εργαζομένων χωρίς τη διασφάλιση των αναγκαίων πόρων, είτε με το άμεσο κούρεμα των κρατικών ομολόγων που υποχρεωτικά διακρατούσαν τα ταμεία και από την άλλη πλευρά, τη συστηματική ανοχή στη μαύρη εργασία και την εισφοροδιαφυγή. Με συμμετοχή μάλιστα εκείνων που με περισσό θράσος επαίρονται για τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών, ως μέσο για την ενίσχυση της «επιχειρηματικότητας», και οι οποίοι προτείνουν εισοδηματικά κριτήρια για τον υπολογισμό της σύνταξης, ή των πολιτικών κανιβάλων που «μείωσαν» το δημόσιο χρέος το 2012 «αυξάνοντας» τα ελλείμματα των ταμείων και τις ανάγκες ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών.

Η συμβολική αφαίρεση όλων των παραπάνω αλλά και άλλων ζητημάτων από την ταξική

αντιπαράθεση, η ριζική αντιστροφή ακόμη και της παλαιάς «ριζοσπαστικής» ρητορείας κατά των Μνημονίων με πλατφόρμες «εθνικού διαλόγου» λόγω κρίσης και έκτακτων δημοσιονομικών συνθηκών, εκτός από τη σημασιολογική προβολή της συνολικής αλλαγής πλεύσης του ΣΥΡΙΖΑ από ριζοσπαστική Αριστερά σε καθεστωτικό πόλο εναλλαγής εντός του πολιτικού ιδεολογικού μηχανισμού, εξυπηρετεί και έναν άλλο πολιτικό στόχο: τη στροφή του κόμματος προς το Κέντρο και την υπαγωγή του στη στρατηγική της Κεντροαριστεράς παρά την ιστορική, ιδεολογική και πολιτική αφετηρία του.

Το «εθνικό μέτωπο» είναι λοιπόν η μέθοδος με την οποία εγκαινιάζεται η πορεία της Αριστεράς προς το πολιτικό Κέντρο, η δημιουργία της Κέντρο-Αριστεράς με τη βοήθεια αλλοδαπών και ημεδαπών δανείων ευκαιρίας που ανερυθρίαστα χρησιμοποιεί σε πείσμα παρελθουσών διακηρύξεων, ακόμα και σημερινών αντιπαραθέσεων και πολεμικών.

Η διεθνής συγκυρία επιστρατεύεται, είτε μέσω της επίκλησης της αλλαγής στην Πορτογαλία και της ενδεχόμενης στην Ισπανία, κυρίως όμως μέσω των συμμαχιών που ο ΣΥΡΙΖΑ οικοδόμησε στην περίοδο της «διαπραγμάτευσης» με τους σοσιαλιστές στη Γαλλία και την Ιταλία, όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει ο ίδιος ο Α. Τσίπρας επικαλούμενος τις αλλαγές στην Ευρώπη που οι εγχώριοι ομοϊδεάτες των σοσιαλιστών αδυνατούν να αφομοιώσουν, «εμμένοντας» σε «στείρες» αντιπαραθέσεις του παρελθόντος.

Η εγχώρια διάσταση έχει τη μορφή εκκρεμούς που ταλαντεύεται ακανόνιστα προς εκείνο το τμήμα του εκτός (αλλά και εντός;) της ΝΔ φάσματος που φαίνεται –ηθελημένα ή όχι – να ενισχύει τη ρεαλιστική στροφή της πάλαι ποτέ ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τη μια μέρα ακούμε δια στόματος Α. Φλαμπουράρη ότι οι προτάσεις Λεβέντη άνετα τίθενται στο διάλογο (στις οποίες περιλαμβάνονται ακραία νεοφιλελεύθερα μέτρα όπως συντάξεις με εισοδηματικά κριτήρια) πλην Οικουμενικής (λόγω ανάγκης για εναλλαγή;), την άλλη έχουμε παραινήσεις προς την υπό καθεστώς «πολιτικής αμνησίας» τελούσα Φ. Γεννηματά να εναρμονιστεί με τα «σημεία των καιρών», ή προς τον Σ. Θεοδωράκη να δει τα θετικά της ρεαλιστικής στροφής της κυβέρνησης και να συμπαραταχθεί σε αυτά που είχε ψηφίσει το καλοκαίρι.

Με μια σημαντική προσθήκη: στη στροφή προς την Κέντρο-Αριστερά συνυπάρχει ηγεμονευόμενη η επαγγελία του αδύνατου «λαϊκοενωτικού» κρατικού καπιταλισμού με τη μορφή του κοινωφελούς κράτους.

4. Κοινωφελές κράτος

Η συνολική στροφή της κυβέρνησης προς τον πολιτικό και κοινωνικό «ρεαλισμό» συνοδεύεται κατ' ανάγκη από τη συντήρηση σε ηγεμονευόμενη όψη παραδοσιακών όψεων αριστερής ιδεολογίας. Μια ιδεολογία που μπροστά στην αδυναμία να διανοηθεί τη ριζική ανατροπή των κοινωνικών σχέσεων εξουσίας έχει καταφύγει στην προστασία των κρατικών μηχανισμών και στην ευκολία της επαγγελίας του κοινωφελούς Δημοσίου, προκειμένου να εντάξει εκεί την εργαλειακή αντίληψη για τους κρατικούς μηχανισμούς και την υποτιθέμενη δυνατότητα χρήσης τους για τη συστημική υπέρβαση.

Βασικός πυρήνας είναι εδώ ο αγοραίος εθνικισμός που ενδύεται κατά περίπτωση αντιμπεριαλιστική λεοντή για να πολεμήσει τους «ξένους» που «εκμεταλλεύονται» τη χώρα και επιβάλλουν τις ιδιωτικοποιήσεις για να αποκτήσουν τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών «κερδοσκοπώντας» εις βάρος του «έθνους». Οι φωνές αυτές αντηχούν ιδιαίτερα δυνατά στη «λαϊκοενωτική» χροιά της Αριστεράς και του ΚΚΕ, δεν

έχουν παύσει όμως να αποτελούν την «αριστερή» εσωτερική αντιπολίτευση του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ που συνεχίζει να οχυρώνεται πίσω από την προσφιλή της θεματολογία.

Έτσι θα στιγματιστεί η κεφαλαιοποίηση των τραπεζών διότι «αφελληνίζονται», αντί να αναδειχθεί ότι η λύση που επιλέχθηκε ως θεραπεία στην έλλειψη κεφαλαιακής επάρκειας ήταν στην πραγματικότητα «κούρεμα» παλαιών μετόχων και ομολογιούχων (συμπεριλαμβανομένου και του κράτους από προηγούμενες ανακεφαλαιοποιήσεις) αντί του «κουρέματος» των καταθέσεων, οι μεγαλύτερες εκ των οποίων έκαναν φτερά για το εξωτερικό ή τα ντουλάπια στα νοικοκυριά. Προφανώς το ζήτημα της κεφαλαιακής επάρκειας συναρτάται με την αντιμετώπιση του προβλήματος των μη-εξυπηρετούμενων δανείων και από εδώ φαίνεται η σχετικότητα της διάζευξης «κούρεμα μετόχων/ομολογιούχων ή καταθέσεων».

Ο χειρισμός των μη εξυπηρετούμενων δανείων θα κατηγορηθεί ως προίκα στα «κερδοσκοπικά» funds και βήμα «αφελληνισμού» των ελληνικών επιχειρήσεων, όταν το μόνο που έως σήμερα ενδιέφερε τις τράπεζες ήταν να συντηρούν τα βιβλία τους σε λογιστικά ανεκτό επίπεδο χωρίς να νοιάζονται καθόλου για την ίδια την επιχειρηματική δραστηριότητα, τις επιπτώσεις της στην απασχόληση, την παραγωγική υποδομή, τις προοπτικές μεγέθυνσης, κλπ.

Οι ιδιωτικοποιήσεις συνεχίζονται με διττή δικαιολογία, είτε επειδή αποτελούν διαδικασίες που εκκρεμούν ως συμβατικές υποχρεώσεις ήδη από την προηγούμενη κυβέρνηση, είτε διότι η συμφωνία του Ιουλίου «εκβιαστικά» τις επιτάσσει. Με αυτό τον τρόπο συντηρείται ο μύθος του κοινωφελούς κράτους που οι εκβιασμοί των Μνημονίων δεν αφήνουν να λειτουργήσει υπέρ του κοινού καλού, και προετοιμάζεται η χίμαιρα της παλινόρθωσης του Δημοσίου, όταν και αν το επιτρέψουν οι δημοσιονομικοί και δανειακοί περιορισμοί.

Με αυτό τον τρόπο ο νέος ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στην ανταγωνιστική αγορά και την κρατική συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έχει επί δεκαετίες θητεύσει στον προστατευμένο διεκδικητισμό απέναντι στο Δημόσιο και τη συνδιαχείριση δημόσιων εταιριών με ανοιχτές πηγές χρηματοδότησης από τη φορολογία. Απόρροια αυτών των επιρροών είναι η συστηματική προσκόλλησή της όποιας Αριστεράς στο Δημόσιο, αγνοώντας ότι αυτό αποτελεί νομική μορφή της σχέσης του κεφαλαίου, το οποίο ανάλογα με την ιστορική συγκυρία και το επίπεδο των κρατικών και μη αναπαραγωγικών δαπανών, προσλαμβάνει δημόσια ή ιδιωτική νομική μορφή: Στην αρχική φάση συσσώρευσης που ξεπερνάει τις δυνατότητες του μεμονωμένου ατομικού κεφαλαίου και τα μεγέθη που αυτό μπορεί να εισφέρει, πρυτανεύει ο «δημόσιος» χαρακτήρας και το «κοινωφελές» της δραστηριότητας για να αιτιολογηθεί η δημόσια χρηματοδότηση. Αν πάλι η αγορά έχει εμπедωθεί και ο ανταγωνισμός λειτουργεί ως μοχλός και συνεκτικός ιστός της κεφαλαιακής σχέσης, τότε το «δημόσιο» υποχωρεί και η αγορά αναλαμβάνει την πρωτοκαθεδρία των μηχανισμών διευρυμένης κοινωνικής αναπαραγωγής.

Κάποιοι χαρακτήρισαν αυτόν το μηχανισμό ως ιδιωτικοποίηση των κερδών, κοινωνικοποίηση των ζημιών. Μια κοινωνική μηχανική που συνδυάζεται αρμονικά με τη θητεία των εργατικών εκπροσωπήσεων στα κρατικά συνδικάτα, στους πλέον εξανδραποδισμένους θεσμούς κοινωνικής αντιπροσώπευσης, μάντα μεταβίβασης της λογικής του κεφαλαίου σε εκείνους που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν τη λογική ανατροπής τους.

Όμως και παρά το «προφανές» του «δημόσιου καταφύγιου», αξίζει να τονιστεί ότι το

αντίπαλο δέος στην κυριαρχία των αγορών δεν είναι τα δημόσια λιμάνια, τα δημόσια αεροδρόμια, οι δημόσιες τράπεζες, κλπ. Όπου υπό τον μανδύα του «δημόσιου συμφέροντος» εγκαθιδρύονται και λειτουργούν νέες αγορές του Δημοσίου, με ακόμη αδιαφανέστερους – και για το λόγο αυτό ταξικά δυσπρόσιτους – ιστούς κοινωνικών σχέσεων εξουσίας. Ένα περιβάλλον που υπό το πέπλο του Δημοσίου ακυρώνει κάθε προοπτική για εργατικό κοινωνικό έλεγχο σε συνθήκες άμεσης δημοκρατίας, εγκλωβίζοντας την όποια ταξική αμφισβήτηση στον λαβύρινθο της αντιπροσώπευσης.

Με αυτό τον τρόπο εκφυλίζεται ο συνδικαλισμός και η δυνατότητα πολιτικής συμπύκνωσής του στην κατεύθυνση της ανατροπής, σε αγώνα για το δέλεαρ μιας εργατικής αριστοκρατίας, αρμονικά ενταγμένης στην καπιταλιστική χίμαιρα: Μέσω του κρατικού συνδικαλισμού έχει ο κάθε εργαζόμενος την ευκαιρία να αποδράσει από την εργασιακή μίζερη καθημερινότητα προς έναν κοινοβουλευτικό κρετινισμό συνδικαλιστικής αντιπροσώπευσης και τα (συχνά συνδυασμένα με διαφθορά) προνόμιά της, αντί να πολεμήσει για εργασιακές συνθήκες υπό καθεστώς κοινωνικής αλληλεγγύης και κοινωνικού ελέγχου.

Συνδικαλιστικός εξανδραποδισμός ως προοίμιο πολιτικού παροπλισμού της εργατικής τάξης.

5. Τα δυο πρόσωπα του Ιανουαρίου

Συμπληρώνουμε πλέον ένα έτος διακυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ. Παρ' όλες τις διαφορετικές φάσεις που έχει διέλθει η αριστερή κυβερνητική θητεία, είναι ορατό και αδιαμφισβήτητο το κόκκινο νήμα στην κυβερνητική θητεία της Αριστεράς: είναι η προσαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής στη «συνέχεια του κράτους», η ενσωμάτωσή της στο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο που σφυρηλάτησαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις και σταθεροποίησαν τα διαδοχικά Μνημόνια.

Η «κυβέρνηση της ανατροπής» που ουδέποτε υπήρξε αποτελεί και τυπικά πλέον παρελθόν έχοντας δώσει τη θέση της σε μια «κυβέρνηση της Αριστεράς» που μόνο οριακά είναι κυβέρνηση με προσωπικό της Αριστεράς, μιας και σημαντικό μέρος των κυβερνητικών αξιωματούχων δεν προέρχονται καν από τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι καν «τεχνοκράτες», αλλά αποτελούν «μεταγραφές» από τον χώρο της παραδοσιακής και εκσυγχρονιστικής Κεντροαριστεράς ή της λαϊκής Δεξιάς.

Η νέα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έχει ενσωματώσει τα διδάγματα του παρελθόντος και προβάλλει με δυο διακριτά πρόσωπα: Αφενός έχει αφομοιώσει πλήρως το μνημονιακό πλαίσιο διακυβέρνησης προβάλλοντάς ως ο μόνος αξιόπιστος διαχειριστής, αφετέρου διεκδικεί την ιστορική κληρονομιά από την επαγγελία της «ανατροπής» συρρικνώνοντάς την στην «καταπολέμηση της διαφθοράς», στις «ριζικές τομές» στη δημόσια διοίκηση, στη μεγάλη «φορολογική μεταρρύθμιση». Μέτρα από τα οποία στην πράξη υλοποιούνται μόνο εκείνα που αφορούν στην είσπραξη μαζικών φορολογικών υποχρεώσεων από τους οικονομικά ασθενέστερους και εν μέρει από τις μεσαίες τάξεις.

Και τίθεται άμεσα το ερώτημα: Μπορεί αυτή η μακρά πορεία προς το Κέντρο, αυτό το πολιτικό déjà vu, να στεφθεί από επιτυχία; Ποια δεδομένα είναι διαφορετικά από αυτά που οδήγησαν στην κατάρρευση των νεοφιλελεύθερων σοσιαλιστών του ΠΑΣΟΚ και δεν θα επηρεάσουν το Κέντρο-Αριστερό νεοφιλελεύθερο άνοιγμα του ΣΥΡΙΖΑ; Πόσο συμβατή με το πολιτικό στίγμα της Αριστεράς είναι η οικειοποίηση του Μνημονίου έστω ως «αναγκαίου

συμβιβασμού» μπροστά στον «εκβιασμό» των δανειστών; Μπορεί να ανακάμψει μια Αριστερά της αγοράς και της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης έξω από τα καταστατικά ιδεολογήματα του «κοινωφελούς Δημοσίου» και των κρατικών μηχανισμών που τα στεγάζουν;

Παρά την αντοχή του κυβερνητικού σχήματος και την πρωτοκαθεδρία του Α. Τσίπρα στο πολιτικό σκηνικό, υπάρχουν ήδη σημάδια στον ορίζοντα που προϊδεάζουν για ρωγμές στο αριστερό πολιτικό στερέωμα και τη σταθερή πορεία του στις κεντροαριστερές πολιτικές συντεταγμένες. Σημάδια που συνδέονται μάλλον με τον εκφυλισμό του «παράλληλου προγράμματος» σε προσχηματικά μέτρα αποτροπής της απόλυτης φτώχειας, αντί για το τόσο διαφημισμένο «κοινωνικό αντίδοτο» στα μνημονιακά μέτρα της κοινωνικής λαίλαπας.

Προς το παρόν όμως όλα αυτά συγκαλύπτονται από τις νέες πολιτικές προτεραιότητες της κυβέρνησης της Αριστεράς, που συμπυκνώθηκαν στην αποστροφή του λόγου του πρωθυπουργού στη Βουλή όταν απευθυνόμενος στη Ντ. Μπακογιάννη που τον κατηγορήσε για οίηση και καισαρισμό είπε:

«Άλλωστε θα ήταν δικαιολογημένο να έχει και λίγη οίηση ένας άνθρωπος που δεν ανήκει σε πολιτικό τζάκι και κατάφερε να γίνει Πρωθυπουργός στα σαράντα του χρόνια».

Ιδού λοιπόν η λύση: Ισότητα των ευκαιριών στον καπιταλισμό αντί των κληρονομικών προνομίων της φεουδαρχίας!

* «Ο άνθρωπος που θα γινόταν βασιλιάς», δάνειο από τη γνωστή νουβέλα του 1888 του Rudyard Kipling για δυο Βρετανούς τυχοδιώκτες στην Ινδία που εξαπατώντας τους τοπικούς πληθυσμούς προσωρινά έγιναν βασιλιάδες του Καφιριστάν για να έχουν στη συνέχεια τραγικό τέλος. Το 1975 γυρίστηκε η ομώνυμη ταινία με σκηνοθέτη τον John Huston και πρωταγωνιστές τους Sean Connery και Michael Caine.

Πηγή: http://www.theseis.com/index.php?option=com_content&task=view&id=1311<...